

Η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει ήδη την παροχή επιδόματος, ύψους 105 ευρώ, σε έξι εξαμηνιαίες δόσεις, στους δασκάλους [δηλ. 17,5 ευρώ το μήνα]. Αυτά γίνονται μέσα στο πλαίσιο των αντοχών της οικονομίας, όπως έχουμε πει και την περασμένη εβδομάδα. [«Ό,τι δώσαμε, δώσαμε»]. Δεν νομίζω ότι πολλοί πολίτες θα δείξουν κατανόηση για τις απαιτήσεις μιας ομάδας εργαζομένων που ζητάει αύξηση της τάξης του 45%.

Β. Αντώναρως, κυβερνητικός εκπρόσωπος, 2/10/06

«ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΕΧΕΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙ ΗΔΗ...»

Το μεγάλο όπλο των αφεντικών εναντίον των απεργών –των οποιωνδήποτε απεργών– είναι η **αποξένωση** που δημιουργεί ο καταμερισμός της εργασίας και ο κατακερματισμός της ζωής μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία. Ο ίδιος άνθρωπος μπορεί ταυτόχρονα να είναι **δάσκαλος**, στην πρώτη του δουλειά, **ντελιβεράς**, στη δεύτερη δουλειά του, **γονιός** μαθητή, **ψηφοφόρος** και «**φορολογούμενος πολίτης**», **ενοικιαστής** ή **σπιτονοικοκύρης**, **καταναλωτής** και **θεατής κινηματογράφου**, στον «ελεύθερο» χρόνο του. Κι' όμως, δεν αντιμετωπίζει τη συνολική κοινωνική εμπειρία του ως κάτι ενιαίο αλλά ως διαδοχικές, αποσπασματικές στιγμές μέσα στις οποίες παίζει κάποιο **ρόλο**: του δασκάλου, του ντελιβερά, του γονιού, του ψηφοφόρου, του «φορολογούμενου πολίτη», του ενοικιαστή, του καταναλωτή –ρόλοι που υποτίθεται ότι δεν έχουν καμιά σχέση ο ένας με τον άλλο.

Ποιός είναι αυτός ο περίφημος «πολίτης» που η κρατική προπαγάνδα μάς λέει ότι δεν μπορεί «να δείξει κατανόηση για τις απαιτήσεις μιας ομάδας εργαζομένων που ζητάει αύξηση της τάξης του 45%»;

Μήπως είναι ο εμποροϋπάλληλος που παίρνει 600 ευρώ το μήνα και θα έπρεπε να ζητάει αύξηση όχι 45% αλλά 100% για να μπορεί να ζήσει μια έστω ανεκτή ζωή, χωρίς να αναγκάζεται να ζητάει από τους συγγενείς του ή τους τοκογλύφους τους τραπεζίτες δανεικά για να τη βγάλει;

Μήπως είναι ο ίδιος εμποροϋπάλληλος που ως ψηφοφόρος επέλεξε τη ΝΔ απ' όλα τα κόμματα των αφεντικών, ελπίζοντας –μάταια βέβαια– ότι θα του πέταγε κι' αυτουνού ένα ξεροκόμματο από το τρελλό φαγοπότι των εταιρειών;

Μήπως είναι ο ίδιος εμποροϋπάλληλος που ως «φορολογούμενος πολίτης» γεμίζει τα ταμεία του κράτους που αδειάζουν λόγω των φοροαπαλλαγών των βιομήχανων και των τραπεζιτών;

Μήπως είναι ο ίδιος εμποροϋπάλληλος που ως καταναλωτής πληρώνει 50 ευρώ για να δει μια ροκ συναυλία που στον ίδιο προσφέρει δυο ώρες απατηλής διαφυγής από το άγχος της καταναγκαστικής εργασίας και στη μουσική βιομηχανία του θεάματος τα κέρδη της και το βεντετιλίκι της;

Από πού προκύπτει αυτή η ζωή που δεν είναι ζωή αλλά απλή επιβίωση βιωμένη μέσα σε κουτάκια ρόλων; Από πού προκύπτει η δύναμη των αφεντικών και η δική μας αδυναμία; Από την αποξένωσή μας από το ίδιο το προϊόν της εργασίας μας. Εμείς οι εκπαιδευτικοί δεν είμαστε «λειτουργοί», είμαστε **προλετάριοι** όπως και σεις. Και καλούμαστε, με αντάλλαγμα ένα μισθό, να εκτελέσουμε ένα συγκεκριμένο καθήκον μέσα στον καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας και τη διαδικασία αξιοποίησης του ανθρώπινου κεφαλαίου. Ο βιομηχανικός εργάτης παράγει τα υλικά εμπορεύματα και ο εμποροϋπάλληλος τα διακινεί στην αγορά. Ο δικός μας ρόλος είναι να αναπαράγουμε το εμπόρευμα εργατική δύναμη που θα παράγει και θα διακινεί τα εμπορεύματα• ρόλος μας είναι να αναπαράγουμε το άυλο εμπόρευμα «γνώση», τις βασικές γνώσεις όσο και την «ειδίκευση» που είναι απαραίτητες για να μπορέσει ο μαθητής να πουλήσει αύριο τον εαυτό του στην αγορά και να μετατραπεί σε μεταβλητό κεφάλαιο. Χωρίς σχολείο δεν υπάρχει αξιολόγηση και κατανομή του ανθρώπινου κεφαλαίου, ούτε ιδεολογική πειθάρχηση. Και χωρίς αυτά δεν υπάρχει ανθρώπινη πρώτη ύλη για τη διαδικασία αξιοποίησης του κεφαλαίου και (τι δυστυχία!) δεν υπάρχει κέρδος για το αφεντικό.

Όπως ο βιομηχανικός εργάτης και ο εμποροϋπάλληλος υφίστανται σε κάθε στιγμή του εργάσιμου βίου τους την περιφρόνηση, την εκμετάλλευση και τη διαρκή μέτρηση της αποδοτικότητας τους, έτσι κ' εμείς, μέσα σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που υποτίθεται ότι προωθεί την έρευνα και την αντιπαράθεση, τη δοκιμή και την κριτική αναγνώριση του λάθους, αγωνιζόμαστε στην πραγματικότητα να κατακτήσουμε και να επιβάλλουμε στους μαθητές μας τη μια «σωστή απάντηση». Τόσο εμείς όσο και οι μαθητές κρινόμαστε στη βάση μετρήσιμων, ποσοτικών αποτελεσμάτων. Τα νέα βιβλία στο δημοτικό είναι ακόμη περισσότερο προσανατολισμένα σ' αυτήν την κατεύθυνση. Όπως συμβαίνει σε κάθε άλλο εργασιακό χώρο, έτσι και στο σχολείο μόνο συγκεκριμένες, τυποποιημένες μορφές συμπεριφοράς γίνονται αποδεκτές: «*Δε νομίζω ότι νοιώθει κανείς πραγματικά κοντά στον άλλον*», έλεγε κάποτε μια δασκάλα. «*Δεν μπορώ να φανταστώ ένα δάσκαλο ή μια δασκάλα να εμφανίζονται μπροστά σε ένα συναδελφό τους κλαμμένοι. Δεν υπάρχει πραγματική επαφή, κι' αυτό δεν ισχύει μόνο για μένα. Έχω την αίσθηση ότι όλα αυτά συμβαίνουν μέσα σ' ένα απρόσωπο σύστημα εντολών. Δεν υπάρχει επιλογή. Στοιχίζεσαι στις 8.10, είτε σ' αρέσει είτε όχι... Όλα είναι απρόσωπα –ο χρόνος, το κουδούνι...*».

Η περιφρόνηση που το κράτος, το μεγάλο αφεντικό, δείχνει απέναντί μας –μέσω του κάθε Αντώνη- είναι η περιφρόνηση που όλα τα αφεντικά, μεγάλα ή μικρά, δείχνουν απέναντι στους υπαλλήλους τους, είτε αυτοί είναι οι βιβλιοϋπάλληλοι όταν ζητάνε μισθό 1200 ευρώ είτε είναι οι απολυμένες εργάτριες της Τρικολάν όταν ζητάνε μακροχρόνιο επίδομα ανεργίας ίσο με τον τελευταίο μισθό. Οι ειδικοί της εξουσίας του θεάματος, της απόλυτης εξουσίας μέσα στο σύστημα του αναπάντητου λόγου, έχουν ολότελα διαφθαρεί από την τακτική της περιφρόνησης που εφαρμόζουν και από την επιτυχία αυτής της τακτικής. Κι' όμως, αυτή η περιφρόνηση μόλις και μετά βίας κρύβει το **φόβο** που αισθάνονται μπροστά στην **απεργία των δασκάλων**. Όταν, όπως **τώρα**, υπάρχουν μακρόχρονες και συχνές απεργίες στην εκπαίδευση (και η απεργία των δασκάλων δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι άμεση συνέπεια των φοιτητικών καταλήψεων του περασμένου Ιούνη) η εξουσία ανησυχεί για τον αντίκτυπο που μπορεί να έχουν οι κινητοποιήσεις πάνω στο επιθυμητό τελικό προϊόν της εκπαιδευτικής διαδικασίας: τους μαθητές και τους φοιτητές, των οποίων η **αξιολόγηση**, «**ειδίκευση**» και **ιδεολογική πειθάρχηση** –όλα αυτά που περιγράψαμε παραπάνω- **μπλοκάρονται**. Η αποξένωση ξεπερνιέται και ανάμεσα στους απεργούς γεννιούνται νέες μορφές **κοινωνικότητας**. Συν το γεγονός ότι μισθολογικές διεκδικήσεις σαν αυτές των δασκάλων μπορεί να ανοίξουν την όρεξη και σε άλλους μισθωτούς. Αυτά κι' αν είναι σκάνδαλα, μπροστά στα οποία το νοσηρό ενδιαφέρον για τους «κουμπάρους» και τα «διαπλεκόμενα» εξανεμίζεται!

Κάθε απεργία, μεγάλη ή μικρή, -και η απεργία των δασκάλων είναι η πιο μεγάλη και περήφανη απεργία της εργατικής τάξης τα τελευταία χρόνια- είναι η καλύτερη απάντηση στους ειδικούς της περιφρόνησης. Αν θέλετε να συμπαρασταθείτε στην απεργία, ενώστε τη φωνή σας με τη δική μας στις διαδηλώσεις (τα αιτήματά μας άλλωστε σε καμιά περίπτωση δεν περιορίζονται στα 1400 ευρώ αλλά θίγουν τα γενικότερα ζητήματα της εκπαίδευσης και της πολιτικής της λιτότητας) και ελάτε σε επαφή με τις απεργιακές επιτροπές για να επικοινωνήσουμε ως εργαζόμενοι.

Αν θέλετε όμως να πάτε παραπέρα και να σταθείτε **πραγματικά αλληλέγγυοι** στους δασκάλους, τότε **αγωνιστείτε** και εσείς ενάντια στα αφεντικά σας **τώρα, με τα δικά σας αιτήματα και το δικό σας λόγο**, μέσα από τις δικές σας συλλογικές μορφές οργάνωσης. Συνάδελφοι όλων των ηλικιών και των επαγγελμάτων, Η απεργία μας δείχνει ότι εμείς οι περιφρονημένοι

**ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!
ΟΙ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ!**

*ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΕ «ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ»
(Το κείμενο αυτό μοιράστηκε από απεργούς δασκάλους στην πορεία στις 5/10/06 στην Αθήνα)*